

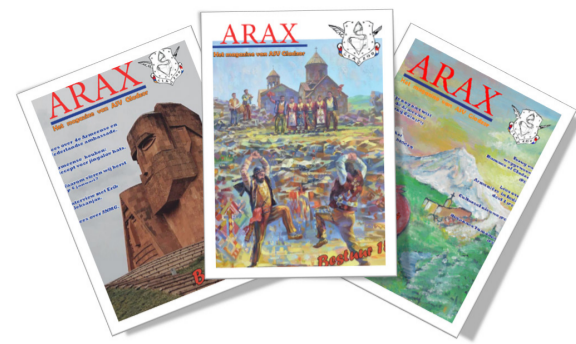
ARAX

Het magazine van ASV Gladzor

Bestuur 16

November 2021

Beste lezer,

Bedankt voor het lezen van de nieuwste versie van de Arax, dit is de eerste uitgave van het 16e bestuursjaar van Gladzor!

In deze editie lees je bijvoorbeeld over de Armeense mythologie die o.a. vertelt over de Garni tempel en waar de feestdag Vardavar vandaan komt. Ook lees je ook over voetbal en natuurlijk de bekende rubriek Humans of Gladzor! Ten slotte hebben wij een inspirerend interview met een groepje vrijwilligers die tijdens de recente oorlog naar Armenië zijn gegaan voor vrijwilligerswerk. En natuurlijk veel meer!

Wij hopen dat je deze Arax leuk vindt en we wensen je veel leesplezier. Voor vragen neem gerust contact op via info@gladzor.nl of stuur ons een berichtje via onze instagram/facebook.

Groeten,
De redactie van de Arax commissie

Over de Arax commissie

Al jaren publiceert ASV Gladzor de Arax magazine. Op onze website kun je de recente uitgaves terug lezen. Elke drie maanden brengen we een nieuwe editie uit. Momenteel zijn we met een klein groepje (de commissie leden) bezig deze steeds beter te ontwikkelen.

Echter zoeken we nog meer enthousiaste leden die ook mee willen denken en werken aan de Arax! Dit kan door artikelen op te sturen of echt deel uit maken van de commissie, wat inhoudt: mee vergaderen, denken en publiceren! Deelnemen is voor onbepaalde tijd en geheel vrijwillig. Dus indien je interesse hebt of vragen, neem gerust contact op via social media of onze mail. De huidige commissie leren kennen?

kijk dan op de volgende pagina!

Ontmoet onze commissie!

Arsine
Markosian

Ani
Nazari

Anoush
van de
Velde

Liya
Boghossian

Marianne
van der
Heiden

(Maar ook: Ani Choekasjan en Dario Cramer)

Er is een commissie opgericht dat bestaat uit enthousiaste leden van Gladzor, die samen werken aan de verschillende edities van de Arax magazine. We delen met elkaar onze kennis en zo leren we van elkaar.

Kom jij ons team versterken?

Liefs, Arax magazine commissie

Nieuw bestuur 2021/2022: bestuur 16!

Beste leden,

Met veel enthousiasme stellen wij het nieuwe bestuur van aankomend jaar voor! Ze hebben een leuke jaarplanning samengesteld en hopen zoveel mogelijk uit te kunnen voeren. (Check onze social media voor de laatste updates.)

Tristen Arzmanians - Voorzitter
Lilith Sepoyan - Vicevoorzitter
Celina Sesli - Penningmeester
Violetta Gazaryan - Extern coördinator
Ellen Iskandarian - Secretaris

Groetjes,
Bestuur 16

Samsung Innovation Campus in Dilijan

UWC Dilijan, een internationale kostschool in Armenië, en Samsung Electronics, een wereldwijd toonaangevend technologisch bedrijf, hebben een overeenkomst getekend voor de lancering van Samsung Innovation Campus in Dilijan, Armenië. Het initiatief is bedoeld om een bijdrage te leveren aan Armenië door Armeense jongeren in staat te stellen hun IT-vaardigheden te ontwikkelen en de concepten met betrekking tot mobiel programmeren te leren.

Technologische vooruitgang is de sleutel tot economische ontwikkeling, die op zijn beurt wordt gestimuleerd door talent. Als leider op het gebied van technologie beschikt Samsung Electronics over de knowhow en middelen om dit toekomstgerichte project te ondersteunen via haar programma voor maatschappelijk verantwoord ondernemen, terwijl UWC Dilijan, dat stevig geïntegreerd is in lokale en regionale gemeenschappen, over de faciliteiten, hulpstructuren en partner beschikt organisaties om de implementatie te leiden.

Het doel van de Samsung Innovation Campus is om bij te dragen aan de ontwikkeling van Armenië door jongeren door middel van onderwijs vaardigheden aan te leren die niet alleen hun digitale geletterdheid, leervermogen, creativiteit en verbeeldingskracht zullen verbeteren, maar ook voorwaarden scheppen voor hun toekomstige interesse in het nastreven van mobiele programmering en het verspreiden van innovatieve IT-technologie in het land.

De lancering van de Samsung Innovation Campus staat gepland voor januari 2022. Het initiatief zal zich richten op 14-16 jarige Armeense kinderen. Het activiteitenprogramma, in eerste instantie rond de stad Dilijan en aangrenzende gebieden, zal een pilot zijn met potentie voor opschaling. Het is opgebouwd rond de levering, in de komende drie jaar, van een combinatie van online sessies en persoonlijke bootcamps voor 150 kinderen gedurende een periode van januari 2022 tot de zomer in het eerste jaar en van oktober tot de zomer in de jaren daarna.

Samsung Innovation Campus zal worden geïmplementeerd met de steun van de partnerorganisaties van UWC Dilijan - Dilijan Community Center (DCC), dat zou helpen bij het bereiken van de lokale scholen.

Vanwege de impact van UWC Dilijan, dat in 2014 werd opgericht, heeft Dilijan, een stad met ongeveer 20.000 inwoners, een transformatie doorgemaakt en wordt het een model voor regeneratie en verstedelijking. Het college vertegenwoordigt een belangrijke internationale aanwezigheid in Armenië en in de regio. Met zijn campus van wereldklasse en een internationale gemeenschap van studenten en docenten, streeft UWC Dilijan ernaar om wereldwijde, regionale en lokale impact te hebben.

“We zijn van plan om het onderwijsplatform te bieden om jonge mensen in Armenië te helpen hun unieke technische talenten en vaardigheden op IT-gebied te benutten en hen te trainen in het ontwikkelen van hun eigen mobiele applicaties. We zijn er trots op bij te dragen aan de verspreiding van innovatief IT-technologieonderwijs in Armenië en om toekomstige IT-specialisten van hoog niveau op te leiden in nauwe samenwerking met United World College Dilijan”, aldus de heer DH Kim, President & CEO van Samsung Electronics CIS RHQ.

“UWC Dilijan, opgericht in 2014, is een jonge instelling, maar met zijn campus van wereldklasse en een internationale gemeenschap van studenten en docenten streeft UWC Dilijan ernaar om wereldwijde, regionale en lokale impact te hebben. Onze samenwerking met Samsung opent een nieuwe pagina in onze hoedanigheid om bij te dragen aan de ontwikkeling van digitale vaardigheden van jongeren in Armenië, cruciaal voor de moderne economie. We zijn ons ervan bewust dat we veel werk te doen hebben om dit initiatief te realiseren, maar we zijn er klaar voor”, zegt Gabriel Ernesto Abad Fernández, hoofd van UWC Dilijan.

**Auteur:
Arsine
Markosian**

De zegeviering van het Armeense voetbal

Voor wie het nog niet door heeft gehad: Football came to Rome this year. Italië won in een spannende finale tegen Engeland het EK van 2020. Het is hen gegund, forza Italia! Oranje deed voor het eerst na 7 jaar eindelijk weer mee aan een kampioenschap. De eerste drie wedstrijden leverden voor Nederland prachtige uitslagen op. Helaas bleef het bij deze drie, want in de achtste finale verloren de Oranje leeuwen van de Tsjechen (oei, het is bijna schandalig!). Hmmm, slechte strategie of toch een gevalletje “hoogmoed komt voor val”? Wat het ook was, het was jammer dat Holland zo snel was uitgeschakeld want als Oranje in de Kwartfinale zou staan, dan zou Nederland uit principe geen delegatie naar Baku sturen. Toch zonde dat dat statement niet gemaakt kon worden.

Oké. Maar wij hebben als het goed is nog een ander land om voor te juichen, toch? Jazeker! Armenië lijkt in eerste instantie geen voetballand, maar er zijn wel daadwerkelijk voetbaltalenten van Armeense afkomst.

Natuurlijk is de eerste wie er in je opkomt Henrikh Mkhitaryan (a.k.a. Micki of natuurlijk Heno). Mkhitaryan heeft voor Europese topclubs gespeeld zoals Borussia Dortmund, Manchester United en nu dus AS Roma. Toen hij de Europa League won met Manchester United werd hij de eerste voetballer van het Armeense elftal die ooit een grote Europese prijs won. Mkhitaryan werd dat seizoen ook opgenomen in het team van het jaar van de Europa League. Hij werd verkozen tot beste speler van de hoogste divisie in het Duitse voetbal (Bundesliga) in het seizoen 2015-16. Ondanks dat Mkhitaryan in veel verschillende landen voor verschillende clubs heeft gespeeld, draagt hij met trots de Armeense vlag. De foto hiernaast is genomen nadat hij in Manchester United de Europa League won.

Naast Mkhitaryan bezit Armenië natuurlijk nog meer voetbaltalenten. Nikita Simonyan wordt gezien als de beste Armeense voetballer in de Sovjet Unie en een van de beste Sovjet voetballers ooit. Simonyan is de all-time topscorer van Spartak Moskou met maar liefst 133 doelpunten op zijn naam. Hij heeft de kwartfinales van het WK 1958 bereikt met de Sovjet Unie en zat tevens in de groepsfase met het Brazilië van legende Pelé. In de foto hiernaast is Nikita Simonyan te zien met Pelé.

Voor Frankrijk kwam Alain Boghossian uit. Boghossian was onderdeel van de Franse ploeg toen Frankrijk in 1998 won tegen Brazilië tijdens het WK. Bovendien zat Alain Boghossian bij de Italiaanse club Napoli toen deze de winnaar werd van de UEFA Cup in 1989.

Ook Yuri Djorkaëff speelde voor Frankrijk. Djorkaëff heeft een Armeens moeder. Heeft bij meerdere Europese topclubs gespeeld zoals AS Monaco, Inter Milan en Paris Saint Germain (PSG). Hij was net als Alain Boghossian onderdeel van het Franse elftal toen deze het WK won in 1998. Djorkaëff wordt gezien als een van de beste Franse aanvallers ooit.

Auteurs:
Ani Nazari
& Hovik
Sepoyan

Niet de minste prestaties allemaal, maar wat betekent dat voor eventuele kwalificaties voor Wereldkampioenschappen? Na het uiteenvallen van de Sovjet Unie heeft Armenië lang geen succesvol nationaal elftal gehad, tot de kwalificatiewedstrijden voor het Europees Kampioenschap (EK) voetbal in 2012. Toen presteerde Armenië met Vardan Minasyan als bondscoach bijzonder goed. Armenië zat in poule met Rusland, Slowakije, Ierland, Macedonië, en Andorra. Na overtuigende overwinningen zoals de 4-0 en 3-1 tegen Slowakije maakte het Armeense elftal serieus kans om zich te kwalificeren voor het EK. Echter, na schandalige fouten van de Spaanse scheidsrechter Eduardo Gonzalez verloor Armenië de beslissende wedstrijd tegen Ierland met 1-2. De droom van een EK viel in duigen. Later dat seizoen nam de scheidsrechter ontslag. Armenië bereikte de 34e plaats op de FIFA Men's Football Ranking na de EK kwalificatie wedstrijden.

De veelbelovende prestaties tijdens de kwalificatiewedstrijden voor het EK van 2012 werden niet voortgezet en het ging snel bergafwaarts met het Armeense elftal. Veel teleurstellende resultaten werden behaald en de hoop op het kwalificeren voor een kampioenschap werd steeds kleiner.

Na alle teleurstelling was er toch een sprankje hoop toen het Armeense elftal in 2020 een nieuwe bondscoach aanstelde. De Spaanse Joaquín Caparrós moet het Armeense nationaal elftal naar de overwinning leiden.

Tot nu heeft het Armeense elftal bijzonder goed gepresteerd in de kwalificatie van het WK 2022 door de eerste wedstrijden te winnen. Armenië staat nu zelfs 1e in de poule, boven Duitsland! Goed, we moeten dan nog wel twee tegen Duitsland, maar het is geen slechte prestatie.

Er wordt vaak gezegd dat Armeniërs egoïstisch zijn in het spel, vandaar dat Armeniërs beter zijn in vechtsporten, maar dat lijkt anders te zijn met de nieuwe bondscoach. Het Armenië van Caparrós speelt namelijk aanvallend en vermakelijk voetbal, iets wat lange tijd ontbrak bij het elftal. Met het vertrouwen en de motivatie die de bondscoach en de Armeense spelers nu uitstralen is er weer hoop op het kwalificeren voor een groot internationaal toernooi. De laatste zeven wedstrijden voor de kwalificatie zullen in september, oktober en november gespeeld worden. Het zal niet makkelijk zijn, maar er is een kans om Armenië te zien voetballen op het wereldtoneel. Het is zeker mogelijk om te juichen voor ons andere land. Het is zeker mogelijk om Armeens voetbal te zegevieren. Forza Hayastan!

Tussen het schrijven en de uitgave van het artikel zat heel veel tijd. Met de kennis van nu weten we dat Armenië zoals velen al waarschijnlijk weten de kwalificatie van het WK helaas niet gehaald. Laten we het niet hebben over de 6-0 verlies tegen Duitsland en de 5-0 verlies tegen Noord-Macedonië. Natuurlijk ging Duitsland winnen, maar in de tweede wedstrijd is er ook een goal tegen Duitsland gemaakt en kon Armenië met (maar) 4-1 achterstand nog prima weerstand houden. Nicht slecht, nicht slecht Liebe Freunde. Ondanks de verliezen, lieve vrienden moeten we zeker al het andere Armeense voetbaltalent niet vergeten.”

Het Armenië van Caparrós na de derde overwinning van de kwalificatie voor het WK van 2022

HUMANS OF

Auteur: Liya Boghossian

Elina Nazarian

Barev! Mijn naam is Elina Nazarian. Ik ben 20 jaar en woon in Leiden. Ik studeer aan de Vrije Universiteit in Amsterdam en volg daar de studie Medische Natuurwetenschappen. Ik zit in mijn derde jaar. Bij mijn studie bekijk ik vakken als natuurkunde, scheikunde, wiskunde, informatica en fysiologie vanuit een medische context. Ik vind vooral medische technologie erg interessant. Denk hierbij aan de apparatuur die wordt gebruikt in ziekenhuizen. Technologie wordt steeds belangrijker, ook in de geneeskunde. Door mijn interesse voor dit vakgebied zou ik mij na mijn bachelor willen verdiepen in biomedical engineering. Ik hoop met het ontwikkelen van nieuwe technologieën te kunnen bijdragen aan oplossingen in de gezondheidszorg.

Naast mijn studie werk ik bij het Rode Kruis en help ik mee met het vaccinatieprogramma tegen covid. Ook begeleid ik eerstejaarsstudenten van mijn studie met natuurkunde practica. Omdat dit werk studiegerelateerd is, vind ik het erg leuk om te doen. In mijn vrije tijd spreek ik graag af met mijn vriendengroep en besteed ik tijd met mijn familie. Ik vind het ook leuk om te wandelen en piano te spelen.

Van jongs af aan ging ik al naar een armeense vereniging. Dit heeft mijn verbinding met de Armeense cultuur sterker gemaakt. Hier hoorde ik ook over Gladzor. Ik vind het mooi hoe Armeense jongeren hier samen kunnen komen. Tijdens mijn eerste borrel in Scheveningen was het dan ook erg gezellig, ondanks het weer.

Het zou me echt heel leuk lijken als ik mijn technische medische kennis ooit zou kunnen gebruiken in Armenië om daar mensen te kunnen helpen.

Arno Minasian

Hoi allemaal! Ik ben Arno Minasian en ik ben 19 jaar. Ik kom uit Haarlem, maar ik woon ondertussen in Den Haag, waar ik Liberal Arts and Sciences studeer aan de Universiteit Leiden, Campus Den Haag. Mijn studie is eigenlijk heel breed waardoor ik de keuze heb om vakken te doen zoals 'sustainability' en 'history of philosophy'. In mijn tweede jaar ga ik focussen op 'world politics' en in mijn vrije tijd run ik de radio van onze opleiding. Tijdens deze radio show proberen we zo veel mogelijk diverse muziek te draaien waardoor ik dus ook probeer zo veel mogelijk Armeense muziek te draaien. Het is al heel lang een droom van mij om een Armeens instrument te leren, zoals een duduk of een saz maar ik heb eigenlijk nooit genoeg motivatie gehad om eraan te beginnen.

Los van mijn studie vind ik taalkunde heel interessant en niet zo zeer het leren van een nieuwe taal, maar meer hoe taal werkt en wat voor effect het heeft op mensen, vooral de verschillen tussen Nederlands en Armeens. Ook loop ik nu al een tijdje stage bij de Armeense ambassade wat ik echt heel leuk vind. Het is super interessant om daar met andere Armeniërs samen te werken aan issues die ons allemaal aangaan.

Voordat ik in Den Haag woonde, zat ik twee jaar op een kostschool genaamd United World College in een klein dorpje genaamd Flekke aan de westkust van Noorwegen. De school was heel divers en doordat er zo veel mensen uit verschillende landen waren ben ik, ironisch genoeg, dichterbij mijn Armeense afkomst gekomen. Door in Noorwegen te leven ben ik heel veel gaan doen met hiken, kajakken, en kamperen, wat ik nog steeds heel leuk vind.

Ik ontdekte Gladzor via Instagram. Helaas ben ik nog niet bij veel evenementen van Gladzor geweest, omdat ik pas net studeer. Wel ben ik bij een protest geweest bij de Tweede Kamer. Het was heel bemoedigend om zoveel Armeense jongeren daar te zien. Ook ben ik bij een lezing geweest over Birthright Armenia, wat echt een super leuk initiatief is en waar ik zeker aan mee wil doen over een paar jaar. Ik hoop om volgend schooljaar bij veel meer evenementen aanwezig te zijn!

Armeense geschiedenis

Deel 2: Armeense Mythologie

Bij dit nieuwe onderdeel exclusief te lezen bij de Arax magazine, behandelen we elke uitgave een ander onderwerp uit de Armeense geschiedenis. Vorige week las u over onze kerken en de architectuurgeschiedenis hiervan, waaronder de Garni Tempel ter sprake kwam. In deze Uitgave leest u over de Armeense mythologie en leert u ook wat deze beroemde tempel zo bijzonder maakt en het verhaal erachter.

De mythologie van het oude Armenië is een rijke mix van inheemse tradities met geïmporteerde ideeën uit naburige culturen en migrerende volkeren die door de eeuwen heen zijn toegevoegd. De legendes en verhalen hielpen bij het verklaren van natuurlijke fenomenen, gaven een verklaring voor de oorsprong van het land en herdachten belangrijke historische gebeurtenissen zoals oorlogen en invasies. Wij Armeniërs verschillen niet veel van de Grieken, van geopolitieke onderdrukking door naburige rijken tot zware drank- en volksdansfeesten, onze geschiedenissen klikken vaak in harmonie. En dat is vooral het geval voor onze mythologieën waar onze goden niet veel anders zijn (of minder extravagant!).

Oorsprong en inspiratie

De religie van de eerste geregistreerde staat van Armenië, Urartu, die zelf een confederatie van kleinere koninkrijken was, bloeide voornamelijk in het oude Armenië van de 9e tot de 6e eeuw v.Chr. De Urartu-beschaving was een unieke mix van inheemse, Hurritische en Mesopotamische goden en symboliek. Het pantheon werd geleid door de drie-eenheid van Haldi (god van de oorlog), Teisheba (god van de stormen) en Shivini (de zonnegod), die de belangrijkste begunstigers waren van offers en tempels die ter ere van hen werden gebouwd. Er waren er nog meer, zoals blijkt uit een inscriptie uit de 9e eeuw voor Christus die werd ontdekt in een nis in de bergen bij de hoofdstad Tushpa (Van). De lijst, ingeschreven in tweevoud, vermeldt 79 goden.

Er zijn elementen in de Armeense mythologie die vergelijkbaar zijn met de Vedische traditie van India en ook Egyptische ideeën, het duidelijkst te zien in Shivini, die vaak werd voorgesteld als een knielende man met een gevleugelde zonnescijf, en daarom waarschijnlijk geïnspireerd door de Egyptische god van dezelfde vereniging, Ra.

Zoals in veel andere oude culturen, vertegenwoordigden inheemse goden vaak zulke belangrijke elementen of prominente natuurlijke kenmerken als water, aarde, de zon, bergen, grotten en bomen. Nog andere godheden waren verwant aan oude dierlijke overtuigingen.

Er zijn elementen in de Armeense mythologie die vergelijkbaar zijn met de Vedische traditie

van India en ook Egyptische ideeën, het duidelijkst te zien in Shivini, die vaak werd voorgesteld als een knielende man met een gevleugelde zonnescijf, en daarom waarschijnlijk geïnspireerd door de Egyptische god van dezelfde vereniging, Ra.

Zoals in veel andere oude culturen, vertegenwoordigden inheemse goden vaak zulke belangrijke elementen of prominente natuurlijke kenmerken als water, aarde, de zon, bergen, grotten en bomen. Nog andere godheden waren verwant aan oude dierlijke overtuigingen.

In de loop van de tijd werden de mondelinge en oude mythen die zulke uiteenlopende culturele draden met elkaar verweven, vastgelegd in teksten en mondeling bestendig door lierspelende barden (gusan), die op hun beurt door zelfs latere schrijvers werden bewaard.

Een deel van een oud gedicht dat is opgetekend door de 5e-eeuwse CE-historicus Movses Khorenatsi beschrijft bijvoorbeeld de geboorte van de zonnegod Vahagn (die Shivini had vervangen) uit een riet in de zee. Maar helaas, en ondanks de beste inspanningen van schrijvers in de late oudheid, zonder uitgebreid tekstueel bewijs uit het oude Armenië zelf en alleen een verarmd archeologisch archief, is veel van de Armeense mythen en religie nog steeds onbekend of onverklaarbaar.

Er zijn kleine beeldjes van Urartiaanse vindplaatsen die van onzekere betekenis zijn, bijvoorbeeld van gevleugelde vrouwtjes, vogelmannelijkes, schorpioenmannelijkes en vismannelijkes. Aangezien deze hybride wezens vaak op de binnenmuren van magazijnen werden geschilderd, is de meest plausibele verklaring voor hun doel als beschermende geesten, maar we hebben geen namen en geen zekerheid over hun werkelijke betekenis en doel.

De vroegste tijdperken van de Armeense geschiedenis

De eerste Goden werden aanbeden tijdens de vroegste tijdperken van de Armeense geschiedenis (Proto-Armeens). Deze goden worden verondersteld inheemse Armeense goden te zijn geweest, aanbeden door velen, zo niet alle, worden verondersteld te zijn afgeleid van de Proto-Indo-Europese religie. Er is waarschijnlijk ook invloed van de inheemse overtuigingen van de Armeense Hooglanden.

Voorbeelden van de verschillende goden:

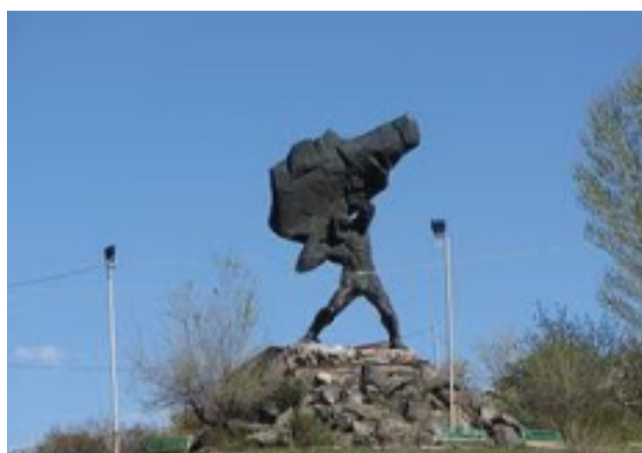
Arev/Ar : god van de zon. Later gelijkgesteld aan Mihr, de god van het hemelslicht en de zon.

Astghik: Een vruchtbaarheidsgodin. De feestdag van Vardavar was oorspronkelijk ter ere van Astghik.

Angel: de onzichtbare, godin van de onderwereld. Vergelijkbaar met Hades.

Tork Angegh: een oude Armeense mannelijke godheid van kracht, moed, productie en kunst.

Amanor: De drager van nieuwe vruchten

Vanatur: de heer van Van (plaats). De god van de gastvrijheid. Later gelijkgesteld met Aramazd en Zeus.

Tsovinar: Nar van de zee. godin van de wateren en de oceaan.

Invloeden uit Iran

Na de vestiging van de Iraanse overheersing in Armenië in het 1e millennium vGT, had het zoroastrisme een grote invloed op de Armeense religie. Tot de late Parthische periode hielden de Armeense landen vast aan een syncretische vorm van Mazdaïsme, die Iraanse religieuze concepten vermengde met traditionele Armeense overtuigingen. Zo werd de oppergod van het Armeense pantheon, Vanatur, later vervangen door Aramazd (de Parthische vorm van Ahura Mazda). De Armeense versie van Aramazd behield echter veel inheemse Armeense aspecten. Evenzo werd de traditionele Armeense godin van de vruchtbaarheid, Nar, vervangen door Anahit, die mogelijk is afgeleid van het Perzische Anahita, hoewel de Armeense godin volledig verschillend was van haar Iraanse tegenhanger.

In het Hellenistische tijdperk (3e tot 1e eeuw BCE), werden oude Armeense goden geïdentificeerd met oude Griekse goden: Aramazd met Zeus, Anahit met Artemis, Vahagn met Hercules, Astghik met Aphrodite, Nane met Athena, Mihr met Hephaestus, Tir met Apollo.

Kort over de goden:

Aramazd: Hoofd van het pantheon, geïdentificeerd met Zeus. Samen met Anahit en Vahagn vormden ze een leidende triade.

Anahit: De godin van vruchtbaarheid en geboorte, en dochter of vrouw van Aramazd. Anahit wordt ook geïdentificeerd met Aphrodite. Tempels gewijd aan Anahit werden opgericht in Ani-Kammakh, Armavir, Artashat, Ashtishat. De naam Ani is waarschijnlijk een afleiding of alternatieve vorm van Anahit.

Mihr: God van de zon en het licht, zoon van Aramazd, de broer van Anahit en Nane. de tempel van Garni was aan hem gewijd.

Spandaramet: Dochter van Aramazd, en ctonische godin van vruchtbaarheid, wijngaarden en de onderwereld. Spandaramet werd gekozen door vertalers van sommige Armeense bijbels om de betekenis van Διόνυσος) in 2 Makkabeeën 6:7 over te brengen. Soms Sandaramet of Santamaret genoemd, wat wijst op een verbinding met de onderwereld die uniek is voor de Armeense theologie, zelfs in christelijke geschriften.

Tir: De mercurial god van wijsheid, geschreven taal, cultuur en wetenschap; boodschapper van de goden. Geïdentificeerd met de Griekse Apollo. Tir's tempel bevond zich in de buurt van Artashat.

Vahagn: De stormgod en drakendoder, geïdentificeerd met de Griekse Hercules, deze identificatie ging de cirkel rond toen Armeense vertalers van de Bijbel Vahagn gebruikten om Ἡρακλῆς te vertalen in 2 Makkabeeën 4:19. Soms aangeduid met de titel Tsovean (Tsovinar), vooral in zijn rol als god van de zeeën. Christelijke folklore nam Vahagns rol als storm- of weergod op in de aartsengel Gabriël.

Nane: Is de feministische strijder van de Armeense mythologie. Zij is de Armeense godin van het moederschap, oorlog en wijsheid. De dochter van Aramazd en zus van Mihr en Anahit, deelt veel overeenkomsten met de Griekse godin Athena.

Garni

De Tempel van Garni is het enige nog bestaande Grieks-Romeinse gebouw met zuilengalerijen in Armenië en de voormalige Sovjet-Unie. Gebouwd in Ionische stijl in het dorp Garni, Armenië, is het de bekendste structuur en het symbool van het pre-christelijke Armenië.

De precieze bouwdatum van de tempel is onbekend en staat ter discussie. De overheersende mening is dat het werd gebouwd in 77 na Christus, tijdens het bewind van koning Tiridates I van Armenië.

De datum wordt berekend op basis van een Griekse inscriptie, ontdekt door Martiros Saryan, een prominente kunstenaar, in juli 1945 op de begraafplaats van Garni, onlangs meegenomen uit een nabijgelegen watermolen. Het noemt Tiridates the Sun (Helios Tiridates) als de grondlegger van de tempel. Tiridates, net als andere Armeense vorsten, beschouwden Mihr als hun beschermheer. Sommige geleerden hebben betoogd dat, gezien de historische context waarin de tempel werd gebouwd, dat wil zeggen na zijn terugkeer uit Rome als koning, Het lijkt logisch dat Tiridates de tempel opdroeg aan zijn beschermgod.

Verder zijn er witmarmeren sculpturen van stierenhoeven ontdekt ongeveer 20 meter (66 voet) van de tempel, die mogelijk de overblijfselen zijn van een beeldhouwwerk van de god Mihr, die vaak werd afgebeeld in een gevecht met een stier.

De stenen tempel bleef 1500 jaar staan, doordat men de basaltstenen met loden staven had versterkt. In de vroegmoderne tijd verwijderde men deze staven en de tempel verzakte daardoor. In 1679 storte het gebouw in door een aardbeving. Tussen 1969 en 1975 werd de tempel herbouwd met de originele materialen die nog rondom het gebouw lagen.

De tempel wordt af en toe gebruikt voor rituelen van Neopaganisten. De tempel was gewijd aan de Armeense zonnegod Mihr.

In de nabijheid van de tempel zijn ook archeologische resten te vinden van een Romeins badhuis met originele mozaïekvloeren.

Hedendaagse elementen afgeleid van de mythologie.

Er zijn veel oude Armeense woorden die afstammen van het mythologische tijdperk (en zelfs hetzelfde zijn gebleven!). Bijvoorbeeld `armat`, wat toen moeder-aarde betekende en nu wortel betekend. Of bijvoorbeeld `erkir` wat stond voor aarde en nu land betekend.

Ook zijn er Armeense feestdagen die afleiden van de vroegere heidense tijdperk zoals vardavar, de feestdag waar je iedereen mag natmaken met water. Hoewel het nu een christelijke traditie is en de transfiguratie van Jezus Christus (het feest van de transfiguratie) wordt gevierd, gaat de geschiedenis van Vardavar terug tot heidense tijden. Het oude festival wordt traditioneel geassocieerd met de godin Astghik, die de godin was van water, schoonheid, liefde en vruchtbaarheid. De festiviteiten in verband met deze religieuze viering van Astghik werden "Vartavar" genoemd omdat Armeniërs haar rozen aanbood als een feest (vart betekent "roos" in het Armeens en var betekent "verbranden/branden", daarom werd het gevierd tijdens de oogst tijd).

Hoewel dit een heel uitgebreid onderwerp is, heb ik het geprobeerd zo kort mogelijk te schrijven voor jullie. In de volgende uitgave lezen jullie meer over onze Armeense geschiedenis!

HAY KINO

Armeense films zijn verborgen schatten die we moeten koesteren en blijven kijken. In deze rubriek zullen we schrijven over cinematografische werken die Armeens zijn of iets te maken hebben met Armenië. We geven een korte samenvatting over de film, geven leuke weetjes, bespreken kritiek en (heel belangrijk) vertellen waar je zelf de film kunt zien. Zo hopen we dat de bijzondere, ontroerende, grappige en vooral ook nostalgische films niet vergeten zullen worden.

MER BAKE (Մեր բակ) / OUR YARD

Foto: Still uit *Mer Bake* met de belangrijkste personages.

Regisseur: Mikael Dovlatyan (1996)

Cast: Hrant Tokhatyan, Ashot Ghazaryan, Armen Khostikyan, Azat Gasparian, Armen Tadevosyan, Lala Mnatsakanyan

In de klassieker “Mer Bake” krijgen we een kijkje in het dagelijks leven van de bewoners van Yerevan in de jaren negentig. In de “bak” (բակ), wat grofweg vertaald “tuin” of “plein” betekent, zien we verschillende mensen met elk hun eigen problemen, karaktereigenschappen maar vooral ook dromen voorbijkomen.

De film is een klassieke komedie en wordt ook elk jaar rond de Jaarwisseling uitgezonden op de Armeense televisie.

De tijdsgeest van deze film is erg interessant. Het moet gezegd worden dat de jaren negentig een erg donkere tijd was voor Armenië, wat veroorzaakt werd door verschillende dingen. Ten eerste was de Sovjet-Unie gevallen, waardoor Armenië na een lange tijd onafhankelijk was geworden. Echter was er een grote hongersnood, er was amper elektriciteit en als het er dan was moesten alle klusjes in een mum van een half uur geklaard worden. De jaren negentig werden natuurlijk ook geteisterd door de oorlog in Artsakh, die een grote impact had gemaakt. Armenië was na al deze gebeurtenissen eindelijk een klein beetje aan het herstellen, maar het ging mondjesmaat.

Het leven was zeker niet makkelijk, vandaar dat de makers van deze film iets van positiviteit wilden brengen voor de mensen. Het werd een komedie over de Armeniërs zelf. Degenen die we op onze tv's zagen hadden wij zelf kunnen zijn, omdat we dezelfde problemen en dezelfde dromen hadden.

Van betrouwbare bronnen is vernomen dat het straatbeeld in de film overkomt met de realiteit van Yerevan in 1996.

De film werd voor het eerst uitgezonden op Oudjaarsdag. Omdat het bedoeld was om op Oudjaarsdag uitgezonden te worden, bevat de film ook veel liedjes waarop gedanst kan worden. Hoewel de film meteen al een hit werd, was er ook kritiek. Dit was namelijk de eerste Armeense speelfilm met dagelijks informeel taalgebruik en zelfs ook scheldwoorden: iets wat met recht revolutionair genoemd mag worden.

Voorheen waren de dialogen geschreven in ietwat moeilijkere en formele taal, poëtisch zelfs. Volgens critici heeft de taalgebruik van deze film ervoor gezorgd dat een reeks aan andere (meestal slechte) films en series met dit taalgebruik zijn ontketend en de populariteit van betekenisvolle cinema heeft doen dalen.

Het meest vergezochte kritiek is dat de vele slechte Armeense series (Vorogayt, Nran Hatik en andere series met bijzondere namen) verweten mogen worden aan “Mer Bake”.

Als weerwoord zou ik graag willen zeggen dat een film met normaal taalgebruik ooit een keer uit moest komen, of het nou in de jaren zeventig, negentig of dit jaar zou zijn. Het was hoognodig om een film te produceren met als intentie puur amusement.

Veel scènes die je ziet zijn geïmproviseerd of spontaan opgekomen. De film gaat niet zo zeer over het verhaal of de plot, maar om de mensen die de desbetreffende “bak” bewonen en wat zij allemaal meemaken. De personages zijn zo mooi neergezet dat ze beginnen te leven. De groepsdynamiek van de personages kloppen perfect: de menselijkheid van Ashot, de irritatie van Azat, het roddelen van Lala en natuurlijk de onnodige opmerkingen van Hrant maken alles af. Elk personage die voorbijkomt heeft wel een toegevoegde waarde.

Auteurs:
Ani Nazari
& Marianne
van der
Heiden

Foto: "Hrant. Een olifant komt een mierenrestaurant binnen..."

De locatie waar dit gefilmd is, is een echte 'bak' waaromheen ook daadwerkelijk mensen woonden en nog wonen.

Als je eens in Yerevan komt is het mogelijk om de tuin waar deze film is opgenomen te bezoeken. Hoewel, bij het betreden van een willekeurige 'bak' zul je al snel merken dat de sfeer, de omgang en de bewoners erg lijken op "Mer Bake". Toeval?

De film is grappig, ontroerend maar vooral ook erg herkenbaar. "Mer Bake" was zo'n succes dat er een tweede (in 1998) en zelfs een derde deel (in 2006) is verschenen.

Wat "Mer Bake" enorm heeft gesierd is de tijdgeest. Het tweede deel zat nog volop in dezelfde tijdgeest, maar het ontbrak al in het derde deel. Het ging natuurlijk nog steeds om dezelfde mensen met dezelfde behoeften, dromen en humor, maar er was toch iets veranderd. Overigens is momenteel een deel vier in de maak en de vraag is of het de eerste twee delen zal evenaren (Wij zijn erg benieuwd!).

Velen hebben de film in het hart gesloten en daarna nooit meer losgelaten, wijzelf meegerekend. "Mer Bake" is een geniale klasieker, het verveelt nooit en je zult elke keer weer iets nieuws bij het kijken van de film. Het leukste is om "Mer Bake" met meerdere mensen te kijken, want dit is het soort film die je wil delen met anderen. Tot op de dag van vandaag worden er citaten uit de film gebruikt in dagelijkse conversaties.

Grigor-gha die Torik leert hoe hij zadels moet maken voor ezels

Ktor Me Yerkinq (Կտոր մը երկինք) A Piece of Sky/A Slap in the Face

Regisseur: Henrik Malyan, 1980

Cast: Frunzik Mkrtchyan, Sofiko Chiaurelio, Ashot Adamyan, Galina Belyayeva, etc.

De geschiedenis van Armeense cinema is zeer rijk. De generatie van onze ouders en voorouders zijn veelal bekend met de bekende films zoals Menq Enq Mer Sarere, Namus, Giqor, Mayrig, etc. Deze films worden ook vaak nog steeds gequote. Een van de meest bekendste film uit de jaren 80 was A Piece of Sky (Ktor Me Yerkinq) van de filmmaker Henrik Malyan. Het verhaal is gebaseerd op het verhaal Pale Blue Flowers door Vahan Totovents uit 1930.

De film vertelt het verhaal van Torik, een jongen die zijn ouders is verloren en wordt opgevoed door zijn oom, Grigor-gha (Frunzik) en tante, Turvanda (Sofiko Chiaurelio). Torik is echter een dromer die graag naar de lucht tuurt, niet veel praat, en erg langzaam van begrip is. Grigor-gha is een zadelmaker, en probeert zijn vak aan Torik te leren, maar hij heeft weinig interesse en kan er ook niets van. Ook op school is hij een luie leerling die er nooit bij is met zijn hoofd.

Hij kan niet lezen en schrijven en is zo vaak blijven zitten dat hij met kleine kinderen in de klas zit. Nadat hij van de meester niet meer naar school mag gaan moet hij zich maar gaan focussen op het maken van zadels voor ezels.

Grigor-gha komt echter te overlijden en Torik neemt als tiener de zaak van zijn oom over. Hij is nog steeds een dromer met een vrije geest, maar inmiddels is hij wel volwassen geworden en moet hij voor zijn tante zorgen. Maar Torik is ook op de leeftijd gekomen om te gaan trouwen. Turvanda gaat langs elk huis om te vragen om de handen van de dochters, maar niemand wil ook maar iets te maken hebben met Torik en Turvanda. Heel de stad maakt Torik belachelijk, want wie wil er nou trouwen met een zadelmaker. Turvanda is wanhopig en weet niet wat ze moet doen.

Anjel en Turvanda in een rijtuig. Turvanda is trots en laat iedereen zien wie haar nieuwe dochter is

Op een dag arriveren er drie prostituees in de stad. Alle mannen uit de stad lopen rond bij het bordeel en sluipen snel naar binnen. Torik's vriend vraagt of hij meegaat naar de prostituees. Op het moment dat ze binnenstappen, kan Torik zijn ogen niet afhouden van de prachtige en jonge Anjel met felblauwe ogen.

Hij durft haar amper aan te raken. Hij vraagt of ze van appels houdt, en rent weg om appels te plukken voor Anjel. Hij zegt dat ze al haar spullen moet inpakken en dat ze mee moet naar zijn huis, hij wil haar redden. Tante Turvanda is dolgelukkig dat Torik thuis is gekomen met een vrouw. Maar nadat ze erachter komt dat ze een prostituee is, vervloekt ze Anjel en gaat ze liever dood dan dat het haar nieuwe dochter zou worden.

Uiteindelijk kan Turvanda Anjel accepteren, want ze is net zoals Torik een wees. Torik wordt met een scheef oog aangekeken en staat bekend als de jongen die een hoer mee naar huis heeft genomen. Torik en Anjel trouwen voor de kerk. Heel de stad klaagt de priester aan waarom hij een prostituee heeft getrouwd. Torik en Turvanda staan sterk op hun benen en zijn trots op wat ze hebben en geven geen gehoor aan alle nare woorden. Anjel kan het geroddel echter niet aan en wil weglopen, om het leven van Torik en Turvanda niet nog zuurder te maken.

De film eindigt met de scene dat Torik zijn tante en Anjel ophaalt in een rijtuig vol met bloemen. Hij is trots op zijn mooie vrouw en iedereen mag het zien.

Ktor Me Yerkinq is een zeer bijzondere film als je kijkt naar de sociale context. De film speelt zich af in de jaren twintig van de vorige eeuw. Het leven van Torik en zijn huwelijk met Anjel zijn zeer non-conformistisch en het wordt door niemand geaccepteerd. En dat is waarom deze film zo excentriek is. Torik voldeed al vanaf kinds af aan niet aan de voldoeningen van de maatschappij. Een wees die opgroeit bij zijn oom en tante, die van school wordt gestuurd en uiteindelijk met een prostituee gaat trouwen. Alhoewel het een controversieel onderwerp is, zeker binnen de Armeense maatschappij van toen (en nu nog steeds), wordt het in de film zeer goed verbloemd door het goede acteerwerk van Ashot Adamyan en de algehele positieve sfeer in de film. Er wordt een lastige sociale kwestie aangehaald in de film, maar er wordt helaas niet echt over gesproken. De film eindigt hoopgevend en goed gezind, waardoor het meer op een sprookjesverhaal lijkt dan op het echte leven. Dat is ook waarom de film met open armen werd ontvangen. En te zwaar beladen film over zo'n onderwerp zou niet zo populair worden zoals de film uiteindelijk is geworden.

Interview met Vrijwilligers tijdens de 44-dagen oorlog.

Het is een bekende feit dat de kracht van de Armeniërs ligt in de gedeelde verbondenheid. Ten tijde van de oorlog, welke eind september 2020 begonnen, zijn er veel vrijwilligers vanuit verschillende landen teruggegaan naar Armenië om de nodige hulp op de een of andere manier te bieden. Hier is de kracht van eenheid zowel binnen de lokale gemeenschappen van Armenië als daarbuiten binnen de diaspora gebleken. Mensen hebben dan ook op verschillende manieren geholpen. Jongeren en ouderen zijn het leger ingegaan, hebben meegelopen met de vele inzamelacties, hebben deelgenomen aan demonstraties of hebben deelgenomen aan de fondsenwervingen. Vrijwel iedereen was in rep en roer.

Vanuit Nederland zagen Lilit Arakelian, Araquel Karapetyan, Karen Shahnazarian, Sewak Zakarjan en Wartan Manukian de oorlog tot stand komen en voelden zich machteloos, tot zij besloten naar Armenië te gaan en hulp te bieden waar nodig of mogelijk. Maar wat hebben zij nou precies meegemaakt en hoe hebben zij dit precies ervaren? Lees hieronder de persoonlijke ervaringen en de mooie lessen die geleerd zijn met hun tijd in een Armenië in oorlog.

Auteur:
Ani
Choekasjan

Q: Wie kwam op het initiatief?

Wartan: Toen het nieuws van de uitbraak van oorlog was uitgekomen, kon ik mijn plek niet vinden en was ik erg rusteloos. Net zoals iedereen waren we de hele tijd het nieuws aan het volgen om te kijken of er al nieuwe informatie bekend was. Op gegeven moment besepte ik me dat dit eigenlijk niet meer zo kan. Ik functioneerde gewoon niet meer. Ik kon net zo goed naar Armenië toe gaan en daar hulp bieden. Op dat moment heb ik Sewak bericht en aangegeven dat ik tickets naar Armenië zal kopen en zijn eerste reactie was gelijk: “We laten je niet alleen gaan, wij gaan met je mee.” Zo gezegd zo gedaan, diezelfde avond hebben wij binnen twee uur met z’n vieren alles geregeld en twee dagen later waren wij onderweg naar Armenië.

“We laten je niet alleen gaan, wij gaan met je mee.”

Voor ons vertrek heb ik op facebook informatie opgezocht of en wie er actief zijn met vrijwilligerswerk in Armenië, wat er nodig was en waar wij een eventuele toevoeging aan konden zijn. Wat betreft huisvesting hebben wij tikin Rita gevraagd, omdat we wisten dat zij een plekje in Yerevan had. Zij gaf ons aan dat wij mochten intrekken voor hoelang dat nodig is en ook vrijblijvend. Vooral ook omdat wij vrijwilligerswerk hebben gedaan of dat gingen doen, was iedereen erg bereid om ons te helpen en dat hebben ze ook zeker gedaan.

Q: Hoe combineerden jullie dit met studie of werk?

Araquel: Het is eigenlijk heel simpel in onze ogen. Ons vaderland heeft de hoogste prioriteit in ons leven en hier hebben wij ons leven in Nederland zo goed als gestopt wat betreft werk en school. Dit met de zin om ons volledig te kunnen focussen op ons werk en het doel wat wij wilden en nog steeds willen bewerkstelligen in Armenië. Geen van ons heeft twee keer nagedacht over hetgeen waar we hiermee bezig waren. Persoonlijk was ik bezig met mijn scriptie, maar sommige dingen hebben voorrang, dus dan is dat maar vertraging. In mijn ogen is mijn vaderland een belangrijkste reden daarvoor.

Q: Hebben jullie hulp van buitenaf gekregen?

Araquel: Bijna elke Armeniër kent het gezegde wel dat de kracht van de Armeniërs in hun vereniging ligt, dus daar hebben we ook gewoon heel goed gebruik van gemaakt. We hebben financiële steun van naasten gehad en tikin Rita heeft direct ons verblijfplaats geregeld voor ons. Donaties hebben we ontvangen van verschillende donateurs door de berichten die wij geplaatst hadden. Denk maar aan de video's en foto's die we destijds op Facebook hadden geplaatst. Daar hadden mensen massaal op gereageerd, meegelopen en vertrouwen in gegeven en dat heeft er alleen maar voor gezorgd dat we meer werden gedreven.

Ook hebben we vanuit Armeniëfonds Nederland financiële steun gekregen om een aantal projecten te kunnen bewerkstelligen. Ook hebben we gebruik mogen maken van het netwerk en de kennis van paron Simonian van Armeniëfonds Nederland en daar zijn we ver meegekomen. Met Nico schermers, de Nederlandse ambassadeur in Armenië, hebben we ook een fijn gesprek gehad en hij heeft ons ook verder geholpen met andere netwerken.

Eigen familieleden en vrienden in Armenië (lokale bevolking) hebben steun geboden met hun kennis en hun fysieke aanwezigheid. Onze geliefde pastoor, Ter Abraham (Dashtavan), heeft ons veel huizen kunnen aanwijzen waar we echt moesten zijn. Hij kent zijn community als geen ander en via hem zijn wij terechtgekomen bij families die echt in nood zaten. Plaatselijke gemeentehuizen informeerden ons over contactgegevens van die bewoners.

Armenian Relief bood voedselpakketten, maar ook boden zij tijdelijk verblijf aan. Daarnaast boden zij activiteiten aan de kinderen om hen bezig te houden of af te leiden en werd er ook mentale bijstand aangeboden aan de vluchtelingen uit Artsakh.

Tot slot hebben de lokale winkeliers ons enorm geholpen. Als je men eenmaal vertelde waarom je daar was en wat je doel was, waren ze gelijk bereid je te helpen wat betreft het inkopen van producten en de verlaging van prijzen.

Q: Wat hebben jullie precies voor werk verricht en hoe hebben jullie dit gedaan?

Karen: In het begin was de planning eigenlijk dat we andere organisaties zouden helpen en zouden kijken wat we voor hen kunnen betekenen. We zijn vervolgens met een paar organisaties in gesprek gegaan, maar we merkten dat onze kwaliteit van wat we zouden kunnen aanbieden niet helemaal naar boven zou kunnen komen. Dus toen hebben we besloten om zelf aan de slag te gaan. We hebben onze ideeën opgesplitst in korte en lange termijn projecten. Projecten die op korte termijn gerealiseerd kon worden, waren de projecten die bestonden uit het samenstellen en uitdelen van pakketten in samenwerking met de kerk. Dit project hebben wij ook veelvuldig gedeeld op sociale media om een licht te schijnen op wat wij precies doen.

Araqel: Tijdens het korte termijn project waren we ook aan het plannen voor het lange termijn project. Voor het lange termijn project lag onze focus vooral op de jongere generatie. Dan heb ik het over kinderen en (jong) volwassenen van 6 jaar tot en met 25 jaar. Het idee was eigenlijk gerust op mentale voeding. Net zoals de fysieke hulp die een lichaam nodig heeft, heeft je geest natuurlijk ook voeding nodig om zo helder en sterk te blijven. Tijdens een brainstormsessie hebben we besproken hoe we lokale inwoners uit Yerevan en de gevluchte inwoners uit Artsakh kunnen samenbrengen. Om die polarisatie te kunnen doorbreken kwamen we met het idee om workshops te organiseren. Deze workshops zouden ervoor kunnen zorgen dat jongeren of kinderen die nog geen last hebben van die polarisatie bij elkaar komen en samen ontwikkelen.

Één van de doelen was natuurlijk ook dat zij een toekomstbeeld zouden krijgen en dat ze zich geworteld zouden kunnen voelen in Armenië. Het moment dat jongvolwassenen en zelfs kinderen aan hun toekomst denken en het enige wat ze zien troebel is, dan is de kans dat ze gaan emigreren vele malen groter. De workshops waar wij over nagedacht hebben waren: Kleilessen, taekwondo lessen, schilder-, teken-, literatuur-, film-, handwerklessen en programmeren.

Voor de workshops hebben we ook alle vrijwilligers kunnen vinden die op een wekelijkse basis zouden kunnen deelnemen. Ook dit hebben we door samenwerking met de kerk gedaan. De kerk in Dashtavan, ter Abraham, was de brug tussen ons en de lokale jongeren. Lokale jongeren kwamen bijeen en wij deelden onze ideeën, maar stimuleerden hen om het verhaal af te maken en actief te zoeken naar uitkomsten en oplossingen. Zelf hadden zij al goede ideeën, maar wisten ze niet precies hoe en waar ze moesten beginnen. Toen wij hen eenmaal dat duwtje in de rug gaven, stegen hun ideeën en hun creativiteit uit het dak en kwamen ze allemaal met ideeën over hoe het nog beter kan.

Ook hadden wij een droom om de werkeloosheid van vrouwen naar beneden te kunnen halen. Dit was dan specifiek gericht op vrouwen die een kostenwinnaar waren verloren. Dit wilden wij realiseren door en met het beginnen van een naaifabriek. Het leren van het vak is redelijk te doen, dus dat zou er simpel gezegd voor zorgen dat er in een vrij korte tijd veel vrouwen geld konden verdienen voor hun familie. Als je dat probleem kan aanpakken door werkgelegenheid te creëren en een deel van een bevolkingsgroep gelijk een nieuwe vaardigheid te leren, dan is dat één van de mooiste dingen die ik persoonlijk zou kunnen bedenken.

Karen: Toen wij een beetje houvast gaven aan de mensen die we wilden helpen en met het idee kwamen merkten we al heel snel dat ze echt super gemotiveerd werden en dat het echt gewoon een klein duwtje nodig had om die zet te zetten. Er is niet echt iemand van buitenaf die zegt laten we dit of dat doen en als je dat nodig hebt om te kunnen beginnen, dan kun je echt vast blijven zitten. Toen wij hen eenmaal de mogelijkheid gaven om ook hun ideeën te delen en te verwezenlijken, was er echt geen einde aan de creativiteit en de uitwerking. De jongeren kwamen met goede ideeën en wisten meer dan de juiste mensen aan te wijzen. Vervolgens vroegen ze ons of hun ideeën e.d. goed waren, terwijl wij niet eens het besef hadden dat de ideeën die zij voorlegden een mogelijkheid waren.

Q: Hoe merkten jullie dat de motivatie erin zat?

Wartan: We merkten dit vooral bij de studentenflats waar mensen werden opgevangen of bij de opvanghuizen. Iedereen nodigde ons daar uit om even langs te komen. Als mensen dan ook hoorden dat je vanuit Nederland bent gekomen om te helpen, begonnen ze al gelijk te stralen en onthalen ze je met open armen.

Karen: Toen we de pakketten uitdeelden zag je ook dat de mensen die we hielpen veel blijer werden. Ze overlaadden ons met allerlei bedankjes voor het helpen en ook dat we naar Armenië zijn gekomen. Dit maakte het ook gelijk wat zwaarder, omdat die woorden ons lieten beseffen dat onze mensen daar dachten dat ze er alleen voor stonden.

Araqel: Vanwege de gesprekken die we hebben gevoerd en de bijeenkomsten met jongeren die we hebben geleid, merk je aan hun aanwezigheid en hun drang om iets te realiseren de motivatie er echt is. Dit heeft dan ook geresulteerd in de bewerkstelling van de kleiworkshop. Dit is zonder onze aanwezigheid of zonder enige financiële steun gerealiseerd door Andranik Andranik nodigt wekelijks kinderen uit de lokale omgeving uit om lessen te volgen. Dit is toch wel echt het bewijs dat er potentie is, maar dat er soms een klein duwtje in de rug nodig is.

Q; Wat is jullie vooral bijgebleven? Iets waar jullie vooraf onzekerheden over hadden bijvoorbeeld? Dachten jullie dat jullie ergens tegenaan zouden lopen en wat ging beter of slechter?

Wartan: Bij mij is de sfeer bijgebleven; hoe anders het dit keer was om in Armenië te zijn. Er was geen vrolijkheid, de zon scheen niet om het maar zo te zeggen. Het was echt een Armenië die je nooit eerder hebt meegemaakt. Ik denk dat die sfeer nog heel lang zal blijven, nog jaren. Verder vind ik niet dat wij per se ergens tegenaan zijn gelopen. We hebben gerealiseerd wat wij in een moment opname bedacht hadden en verder stonden we open voor alle ideeën die op ons pad kwamen.

Karen: Eerlijk gezegd was iedereen tegelijkertijd ook wel veel sterker. Normaal ga je naar Armenië en ga je naar familie en ben je als het ware op vakantie, dus maak je Armenië en de lokale bevolking niet mee in hun dagelijkse ritme. Dit keer kreeg je het helemaal te zien; je zag de beweging van mensen, de gedachtes die ze meedroegen en de rusteloosheid. Dat is iets wat je eerder niet echt opvalt.

Araqel: Er waren geen gebroken zielen, maar het was massaal droevig. Zolang wij hoopvol blijven, blijft onze kracht ook bestaan. Verder deel ik wel de mening dat je dit soort werkzaamheden of ideeën goed van tevoren moet plannen. We hebben natuurlijk een beslissing genomen binnen een momentopname en ik ben heel erg tevreden met het resultaat, maar ik denk dat we meer hadden kunnen behalen als we een goede planning hadden.

“Onze geschiedenis heeft al zoveel zware momenten meegemaakt en ook dit zullen we overwinnen.”

We hebben het gehad over de mentale toestand van de lokale bevolking en de Armeniërs die gevlucht waren, maar wat voor een effect heeft een Armenië in oorlog op jullie gehad?

Wartan: We hadden zelf om de 2 à 3 dagen een dag nodig waar we er helemaal niet mee bezig waren en waar we iets voor onszelf ging doen. Anders werd het echt te veel. We gingen dan bijvoorbeeld met familie en of vrienden de stad in, maar zelfs dan ontloop je er niet aan. De balans tussen man en vrouw was weg op straat; het merendeel was vrouw. Er waren bijna geen jongens op straat.

Karen: Als wij naar huizen van gezinnen toegingen om pakketten uit te delen, kwam er veel emotie bij kijken. Het dragen van die verhalen en ervaringen was en is best wel lastig, want je merkt dat het fysiek begint te dagen. Wat uiteindelijk werkte voor mij was om mijn focus te zetten op het werk wij deden en de manier hoe wij hulp konden realiseren. Het heeft namelijk geen nut om die gezinnen geen positief gevoel te geven. Zij weten wat zij ervaren en wij horen hulp aan te bieden en daar moet de warmte van mogelijkheid bij komen kijken.

Araqel: Je probeert een riem onder de harten van deze mensen te steken, want ze hebben het al heel zwaar. Dus je probeert mensen vooral positiviteit te delen waar je de boodschap van samenhang, hoop en hulp biedt en hierop kunnen we weer verder bouwen. Onze geschiedenis heeft al zoveel zware momenten meegemaakt en ook dit zullen we overwinnen.

Q: Wat ging, tegen jullie verwachting in, juist heel goed?

Araqel: de contacten en het netwerken verliep zo natuurlijk. Je ging naar persoon A, die kwam je bijvoorbeeld toevallig tegen. Persoon A brengt je naar persoon B. Die zegt dat je met persoon C moet praten en persoon C helpt je naar persoon D. Vervolgens gaan er deuren voor je open waarvan je niet eens wist dat deze überhaupt bestonden. Dus het is zo mooi om te zien wat we hebben kunnen betekenen en hoe dat allemaal gelukt is dankzij die vele mensen die klaarstonden.

Wartan: Daar sluit ik me bij aan. Het is mooi om te zien hoe deuren voor ons open gingen en hoe doelen nog breder gerealiseerd werden.

Karen: Mensen vertrouwden ons ook blindelings en hielpen ons ook met allerlei donaties. Daardoor beseften we dat ons bereik en resultaat nog groter gerealiseerd kon worden dan wij voorheen bedacht hadden. Dus daar zijn we ook heel dankbaar voor.

Q: Hebben jullie voldoening kunnen halen uit jullie werk en tijd in Armenië?

Wartan: we hadden meer kunnen doen. Er valt nog zo veel te doen en het liefst wil je gewoon teruggaan en verder gaan met waar je was gebleven. Maar we hebben zaadjes geplant en daar gaan nog veel vruchten uit groeien.

Karen: We zijn er tevreden mee, maar je kan het niet afsluiten. Waar ik wel veel rust uit heb kunnen halen was toen we op een late avond langs een laatste huis gingen. Toen we daar aankwamen was er een moeder met een drietal kleine kinderen. Zij had zelf al bij veel organisaties hulp ingediend, maar nog niets gehoord of ontvangen. Dus ze had de hoop een beetje opgegeven en toen wij langs kwamen, wat echt maar een kleine moeite was, was het voor haar alsof wij haar leven hadden gered. Dat blijft mij wel echt bij en geeft mij rust in wat wij hebben neergezet.

Araqel: Ik heb zelf heel veel voldoening gehaald uit ons werk, want we hebben gezien hoe anderen misbruik maakten van noodgeld en van de hele oorlogssituatie. Wij weten nu zeker dat wat wij hebben gedaan met alle hulp die we hebben gekregen goed terecht is gekomen. Mentaal en fysiek was het ook echt een zware periode voor ons allemaal.

Als laatste willen de jongens toch nog iets benoemen waar zij de boodschap van willen delen.

“Het gaat er niet om wat wij willen, maar wat wij moeten doen om van nut te zijn voor ons land. Als het nodig is zouden wij zonder twijfel hetzelfde weer doen. Het is aan iedere Armeniër om zelf te bepalen in hoeverre hij of zij zijn of haar steentje bijdraagt aan de ontwikkeling en voortgang van ons land. Echter is het vanuit ons perspectief de plicht en de roeping van iedereen die Armeens bloed heeft om zijn of haar steentje bij te dragen.”

Wil jij nou na het horen van dit verhaal ook je steentje bijdragen, maar weet je niet precies waar je moet beginnen? Probeer dan eerst in te schatten wat binnen jouw capaciteit valt. Als je voor een bepaalde tijd vrijwilligerswerk wilt doen, kun je kijken naar organisaties zoals Birthright Armenia, Habitat for Humanity Armenia of Armenian Volunteer Corps (AVC). Je kunt ook eventueel zelf een plan ontwikkelen en ter financiering kijken naar mogelijkheden die organisaties bieden. Wil je toch liever alleen geld doneren? Kijk dan naar organisaties zoals ArmeniëFonds Nederland, Zoravan Armenië en Youth for Christ Armenië. Wil je toch liever eerst contact opzoeken met mensen die al enige ervaring hebben, stuur ons dan ook een berichtje en samen kijken we verder naar de mogelijkheden!

Q: Zouden jullie dit ook een volgende keer willen doen?

Karen: Opnieuw doen 100% zeker, maar ik zou het wel anders aanpakken. Als student ben je nog niet zo ver in je carrière en wij hadden het idee dat we sterker in onze schoenen moesten staan. Feit blijft dat je jezelf in de eerste instantie moet kunnen helpen voordat je anderen echt kan helpen. Soms hadden we het idee dat we andere te kort kamen en dat stelt je teleur. Als je tijdsgevijs of financieel gezien iets niet kan realiseren, voelt dat als een tekortkoming vanuit jouw kant.

Wartan: Hoe gek het ook klink, het was enigszins gezellig om dit samen met onze vriendengroep te doen. De boodschappen kopen, de pakketten naar gezinnen brengen, bracht ons tot een punt waar we samen alles moesten delen in ervaringen. Het bracht ons bij elkaar en je leert je land ook op een andere manier te kennen. Je begrijpt en voelt de dagelijkse ritme onderdeel worden van die van jou en de rest van de groep.

Araqel: Ik zou het alsnog weer doen, want daarvoor zijn we hier; om iets te kunnen betekenen voor ons vaderland. Het verbind je ook zo erg met Armenië. Je denkt dat je al verbonden bent, maar dit verbind je nog meer. Hoe rooskleurig we soms ook denken over Armenië, je wordt echt met je neus op de feiten gedrukt en ziet de tekortkomingen voor je. Dan voel je je als één persoon best wel klein, maar dan zie je in dat we dit samen wél kunnen.